

CATSERAAT

3e jrg. no.1, sept. 1970

TWEEMAANDELIJKE UITGAVE VAN FANCLUB "THE CATS CLAN"

GEEN BOOMPJE

Leiden, 21-6-1970

Geachte Lezer(es).

Hier dan weer een brief van Cats-fan Maron. Het probleem wat mij tegen het hoofd knalt uit C(1)atspraak mei nr. 5 is dit: IK persoonlijk vind, en enige andere Clanners, dat het blad iets teveel afwijkt van de Cats. Hiermee bedoel ik dat er van onze eigen CATS minder instaat dan alle andere onderwerpen tesamen. Nu een vraag wat mij op het hart ligt: dat stuk van 'Plant eens een boompje in je tuin' is WAARDELOOS. Ik hoop dat ik dit er niet te grof heb uitgegoid. Als dit wel zo is bied ik direct mijn excuses aan. Zo'n stuk moet in de speciaal hiervoor bereide kabouterkrant komen. Daar hoort zoiets. En nu een voorstel: kunnen er in het fanblad niet enige brieven of onderwerpen besproken worden?? Of deze brieven publiceren in het blad?? Hiermee stel ik deze brief voor dat doel beschikbaar. En nu enige lofuitingen: ik wil U eerst bedanken dat U gehoor hebt gegeven aan mijn laatste verzoek om alleen reclames achter op de grote foto's te plaatsen. Mag ik U namens vele anderen hiervoor hartelijk danken?? Verder is de nieuwe single van de Cats MACHTIG. Het heeft een zeer fijn ritme en hopelijk mag het platenkopend publiek dit wel. Hij mag van mij best weer goud worden. Nu, ik zal nu maar het eind zoeken. Tot slot wens ik U met de fanclub veel succes en tot in de volgende brief. Vele groeten van Maron.

Maron Pots, Verdistrat 207, Leiden.

● Naschrift redaktie: Soms is er weinig nieuws van The

Cats te vertellen en plaatsen we graag een artikel dat actueel is en waarbij iedereen betrokken is. Ons blad heeft niets met politiek te maken, daarvoor zijn er al genoeg bladen.

Als we interessante brieven ontvangen worden die zeker geplaatst in ons blad, al dan niet voorzien van ons commentaar.

Je was niet de enige die verzocht onze advertenties te plaatsen op de achterzijde van de middenpagina's!

We zijn van mening dat dit nummer van C(1)atspraak wel voldoende aandacht aan The Cats wijdt. Het volgende nummer is helemaal gewijd aan hen, met o.a. een verhaal over The Cats die een schat op gaan graven!

Verzoekplaat

Alkmaar, 9-6-1970

Beste Heer E.J. Izaks,

Wanneer komt er nu eens een schijf van de Cats uit, met daarop nummers als:

- * A love like yours
- * Don't let me down
- * I can't see nobody
- * I'm a man
- * Please stay, don't go
- * Kansas City.

Dit zijn weliswaar geen eigen composities van de Cats, maar zij zijn geloof ik wel de moeite waard om opgenomen te worden, bovendien zijn het nummers (vooral de laatste twee) waar iedere goedgeaarde Catsfan warm voor loopt.

Jan Buys' mening over een live-elpee: 'Daar spelen we te slecht voor.'

Maar daarom moet het toch evengoed mogelijk zijn om deze nummers met een orkest erbij in de studio op te nemen, of spelen we daar ook te slecht voor?

Als alle 2000 leden van de fanclub deze plaat zouden kopen zijn de kosten er al uit... Mensen, dit moet toch te realiseren zijn? Misschien op de volgende elpee?

André Bibo, Snaarmanslaan 12, Alkmaar.

The Cats' Best

Gouda, 20-6-1970

Mijne Heren,

Sinds 2 jaar mag ik me gelukkig prijzen aangesloten te zijn bij Uw fanclub en tevens ben ik in het bezit van de grammofoonplaten die door The Cats zijn uitgebracht.

Echter zijn er wel dingen die mij verwonderen en daarvan is wel het navolgende feit wat mij het meest als 'The Cats' fan heeft gefraspeerd.

Mijn broer is sinds kort gerepatriëerd uit Duitsland, waar hij enige jaren heeft gewoond en als familielid in den vreemde toch ook de 'Cats' tik heeft opgelopen. Bij zijn thuiskomst heeft hij voor mij, en misschien voor U, enkele leuke reacties meegebracht en tevens enkele platen, voorzover deze nog niet versleten waren.

Ruim een jaar lang heeft mijn broer als assistent-bedrijfsleider in één van Münchens beste discotheekbars gewerkt en was uit hoofde van zijn beroep ook verantwoordelijk voor de discotheek. Hierdoor werden in die tijd reeds enkele hollandsse platen, die ik hem toestuurde, ook daar gedraaid. Het is begonnen met een enkele plaat van The Cats en daarna zijn het er meer geworden. Aangezien het bedrijf waar hij werkte een onderdeel was van meerdere discotheekbars in Duitsland, en de discjockeys veel met elkaar in contact stonden, waardoor de successen van de ene bar met elkaar werden uitgewisseld, hetgeen na verloop van tijd ook met The Cats platen geschiedde.

Met als laatste succes werden met de regelmaat van de klok de platen: Scarlet ribbons - Today - Why en Marian gevraagd door de gasten.

Het typerend feit is, wat mij het meest verbaasd heeft is wel dat:

a. de singles alle stereo zijn opgenomen, en waarvan

volgens mij de oplage in Duitsland toch kleiner moet zijn, ondanks het afzetgebied dat veel groter is. b. de in Duitsland uitgebrachte platen een veel betere productie hebben, qua opnamen dat er veel mooiere en aantrekkelijker hoezen worden vervaardigd. c. er in Duitsland een LP is uitgebracht, die in Holland tot nu toe onbekend is gebleven, en terwijl deze een pracht van een door BOVEMA opgenomen CATS foto heeft. Deze plaat is uitgebracht door EMI-COLUMBIA via Electrola/Köln onder nr. 1C052 - 24044 met als titel 'THE CATS' BEST'. Met de navolgende nummers: Sure he's a cat - Why - I gotta know what's going on - Times were when - I've always tried to understand - Lea - Daybreak - Without your love - Vaya con dios - Lies - What's the world coming to.

Gaarne verneem ik van U hoe het komt dat deze LP wel in Duitsland en niet in Nederland is uitgebracht, en waarom er nog niet over geprijsd wordt om EP in stereo op de markt te brengen.

Ik vraag mij af, of wij in Nederland, waar de POP muziek toch een zeer belangrijk deel van de markt inneemt, en dat Nederlandse groepen toch hoge ogen gooien in Amerika en overal in de wereld een achtergesteld gebied moeten blijven wat betreft de technische mogelijkheden van opnamen van EP platen.

Met vriendelijke 'CATS' groeten,

J. den Hollander Jr., 2e E.J. Potgieterstraat 51, Gouda.

● Naschrift redactie: Wij weten helemaal niets over de bijzonderheden van platen van The Cats die uitgebracht worden buiten Nederland. Daarvoor moeten we hoogstwaarschijnlijk bij Bovema zijn, een platenmaatschappij die tientallen (!) brieven onzerzijds onbeantwoord laat. Helaas kunnen we je dus niet verder inlichten.

Noodkreet

Ravels, 4-6-1970

Beste Hans,

Deze week zag ik op de B. R.T. enkele Vlaamse popgroepen aan het werk. Iedereen die nu denkt dat de Belgen alleen maar Pebbles, Wallace, New Inspiration hebben vergissen zich wel. Dat bleek

'MARIAN'

IN DE TOP-40

Tipparade:

6 december 1969

1

Top-40:

13 december 1969

16

20 december 1969

1

27 december 1969

1

3 januari 1970

1

10 januari 1970

1

17 januari 1970

1

24 januari 1970

2

31 januari 1970

3

7 februari 1970

7

14 februari 1970

10

21 februari 1970

16

28 februari 1970

25

7 maart 1970

20

14 maart 1970

26

21 maart 1970

23

28 maart 1970

32

Totaal: 16 weken.

duidelijk toen die enkele popgroepen hun kunnen toonden op de beeldbuis. Ik geloof dat de Belgische pop vastgeankerd zit in hun eigen kleine kringetje, eenmaal daaruit waren we direct op internationaal vlak gekend. Maar wie doet er wat aan, niemand! Niemand durft er bij ons brood in te zien om een grote platenbiz op te zetten zoals bij jullie.

En wat doet de radio en T.V. eraan? Alles wat populair is buiten wippen! Zo hadden we een machtig radio-programma 'Hi tension' met d.j.'s als Mick Verdrengh en Zaki. Ze hadden reuze plannen, jonge ideeetjes en wilden dat verwerken in het programma. De ouwe omes die baas spelen over de radio kregen hun kleinkind op bezoek. Dat kind had een kastje tegen haar oor gedrukt. Wel, wel, dacht de ome, welk buitenlands piraten zendertje gunt mijn schatje zo'n plezier. Maar ome, dat is 'Hi tension'. De ome kreeg grijze horens, liep naar z'n zaak, wipte daar Mike en alles wat hedendaags is eruit en vond het hartstikke gezellig de jeugd hierdoor te pesten.

Diezelfde opa's zeggen wat wel en wat niet mag op T.V. Leuke, hippe dingen mag niet-klassieke stijlloze rommel mag wel. Als je een tiener-uitzending van Nederland vergelijkt met een Vlaamse, zit

je je aan een stuk door te ergeren. Decor kennen ze hier niet, geldgebrek zeggen ze aldoor, een gemakkelijke uitweg!

De hitparades zijn hier ook niets waard. Ofwel is ze samengesteld met niets anders dan progressieve platen die je zelden of nooit hoort op internationaal gebied. Ofwel zit de helft vol met ouderwetse dingen, die in het buitenland reeds weken eruit liggen.

En dan nog hebben we die jeugd van ons die niets durft dan alleen maar met de massa ja en nee te knikken. Wanneer zullen ze eens inzien dat er verandering moet komen?!

Natuurlijk bestaan er nog goede dingen, gelukkig, 'Andere koek', een maandelijks uitzending van de B.R.T. is erg goed. 'Pop-eye' was ook prima.

U zult misschien denken dat ik het nogal pessimistisch bekijk, ga eens praten met Mick Verdrengh, hij denkt er net zo over. Zou ik van u mogen weten of u het ook zo ziet in België? Is er wat te verhelpen?

E. Peeters, Vaartdijk 2, 2380 Ravels, België.

Mildred Dinmohamed, Hutterstraat 193, Paramaribo (Suriname), vroeg ons of we haar aan een correspondentievriend wilden helpen, een jongen van 18 tot 22 jaar. Mildred is studente aan de Surinaamse Kweekschool en telt 18 lentes.

Jane Holmond, De La Sallestraat 12, Oranjestad, Aruba, Ned. Antillen, 18 jaar en HAVO-leerlinge, wil graag corresponderen met een meisje of jongen uit Nederland.

Niek Broers, Kerkstraat 91, Wognum (N.H.) is 15 jaar, vurig Catsfan en houdt veel van sport: voetballen, tafeltennissen, wielrennen, en wil corresponderen met een meisje van 14 tot 16 jaar die: vurig Catsfan is, van sport houdt en lang haar heeft of het lang laat groeien!

André Bibó, Snaarmanslaan 12, Alkmaar zoekt contact met Carla uit Zuidermeer (Maxim).

Welke jongen of meisje kan mij helpen aan het interview met Piet Veerman dat een hele tijd geleden in C(1)atspraak heeft gestaan. Ik zal die jongen/dat meisje daar erg dankbaar voor zijn. Marjan de Vries, Binnenhaven 24, Den Helder.

Wie kan mij helpen aan 'A fool never learns' / 'Goodbye my love'. f 7,50 per single. T. 't Lam, Terheydestr. 64, Den Haag.

Tweemaandelijke uitgave van Fanclub
'The Cats Clan'
Oudheusdenstraat 18
Badhoevedorp

President: Eric Jaap Izaks

Secretaresse: Tineke Izaks

Redactie: Hans van der Wereld

Lay-out: Frank van Dijk

Medewerker: John M. Drogtop

Medewerksters: Milly Brinkman, Lydia en Jetty Vlaar

Druk: Klein Offset Service Haarlem

Oplage: 2000 exemplaren

(c) Fanclub 'The Cats Clan' 1970

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever.

"C(l)atspraak"

Hier zijn we weer, en dat dan met het eerste nummer van de derde jaargang. Waar is de tijd gebleven dat we begonnen met de eerste C(l)atspraak - 8 pagina's klein formaat en 5 foto's - wat waren we er blij mee - en nu kijken we nog met voldoening terug als we de ingebonden eerste jaargang van ons blad doorbladeren. Sindsdien is de fanclub enorm gegroeid en nu begint de hele zaak al een 'bedrijf' te worden! We hopen ook dit seizoen nog meer uit te groeien, met weer fijne nieuwe Catsplaten en 'doordrukken' naar de internationale top. Dat laatste wensen we Arnold, Cees, Theo, Jaap en Piet vanaf deze plaats van harte toe.

Met het begin van onze derde jaargang C(l)atspraak willen we een paar dingen dringend onder jullie aandacht brengen. We krijgen zo vreselijk veel post dat we wel eens denken 'waar zijn we aan begonnen.' Alleen ons enthousiasme voor The Cats doet ons doorgaan. Al die brieven proberen we zo goed mogelijk te beantwoorden, maar je zult begrijpen dat daar heel wat tijd in gaat zitten. Word dus niet boos als de beantwoording van je brief wat lang op zich laat wachten.

Tegelijk vertellen we jullie ook nog maar even dat we op vragen als 'kunnen jullie mij hun privé-adressen geven?' niet zullen antwoorden. Ook vragen om songteksten is overbodig, want die zullen geleidelijk aan allemaal in C(l)atspraak gepubliceerd worden.

We zijn beslist van plan in C(l)atspraak eens kleurenfoto's te publiceren. Een nog grotere fanclub maakt dat dat spoedig kan, want er is veel geld voor nodig! Nieuwe leden zijn dus nog steeds welkom.

Ook advertenties kunnen ertoe bijdragen dat we ons blad nog fijner kunnen maken. Zorg dus dat we er meer krijgen! Weet je een grote zaak bij je in de buurt, stap er eens naar toe en probeer een advertentie in ons blad te 'versieren'. We weten dat niet iedereen advertenties op prijs stelt, maar bedenk dat het de eerste stap is op weg naar een dikker blad!

We wensen jullie een fijn Cats-jaar toe!!!

Bestuur Fanclub 'The Cats Clan'

CATSSTORY 4

Palingsound

Een hele tijd geleden zijn we eens begonnen met een Cats-story in afleveringen. Daarmee hebben we het niet verder gebracht dan drie delen. De reden dat we er mee op moesten houden was, dat we geen ruimte meer hadden in ons blad, ondanks de uitbreiding. We wensen echter graag het eenmaal begonnen verhaal

toch afmaken en daarom gaan we vanaf dit nummer weer verder met onze Catsstory. We putten daarbij weer uit de verzamelingen van The Cats zelf en uit ons eigen archief. Het derde deel eindigde met de komst van Theo bij de Cats, in 1964. Daarmee kwamen de Cats in de bezetting die tot op de dag van vandaag on-

gewijzigd bleef!

Foto boven: The Cats uit de tijd van de eerste single 'Jukebox', 'Goodbye my love', uitgebracht in 1965. Herken je ze nog? V.l.n.r.: Theo Klouwer, Jaap Schilder, Cees Veerman, Piet Veerman en Arnold Mühren. Vijf jaar geleden!

Hiernaast: De hoës van de eerste Catssingle 'Jukebox', 'Goodbye my love' uit 1965. Theo's achternaam wordt gespeeld als 'Klouwen'.

Tegelijk met de naamsverandering van Mystic Four in Blue Cats werd de groep aangevuld met een vijfde man, drummer Cees Mooyer. Deze heeft het bij de groep niet zo erg lang uitgehouden; al gauw werd hij opgevolgd door de huidige drummer Theo Klouwer, om precies te zijn op 30 april 1964. Het eerste optreden, na maanden van voorbereiding, was op 17 januari 1965 in Purmerend.

In deze samenstelling en onder de naam The Cats kwamen de vijf Volendamers via diverse talentenjachten als vanzelf tot de opname van de eerste plaat. Dat was in de zomer van 1965. Titels van deze eerste Catssingle: 'Jukebox' / 'Goodbye my love' (A53105). Er kwam een tweede plaatje: 'Somewhere over the rainbow' / 'I'm ashamed to tell' (M 650811) en een derde: 'Ave Maria no morro' / 'A fool never learns' (M651231). Nog steeds is er grote vraag naar deze drie singles, maar het is heel moeilijk er nog aan te komen. De drie platen — die in Noord-Holland goed verkocht werden — werden uitgebracht door een heel klein platenmaatschappijtje dat inmiddels ter ziele is gegaan. Het waren wei-

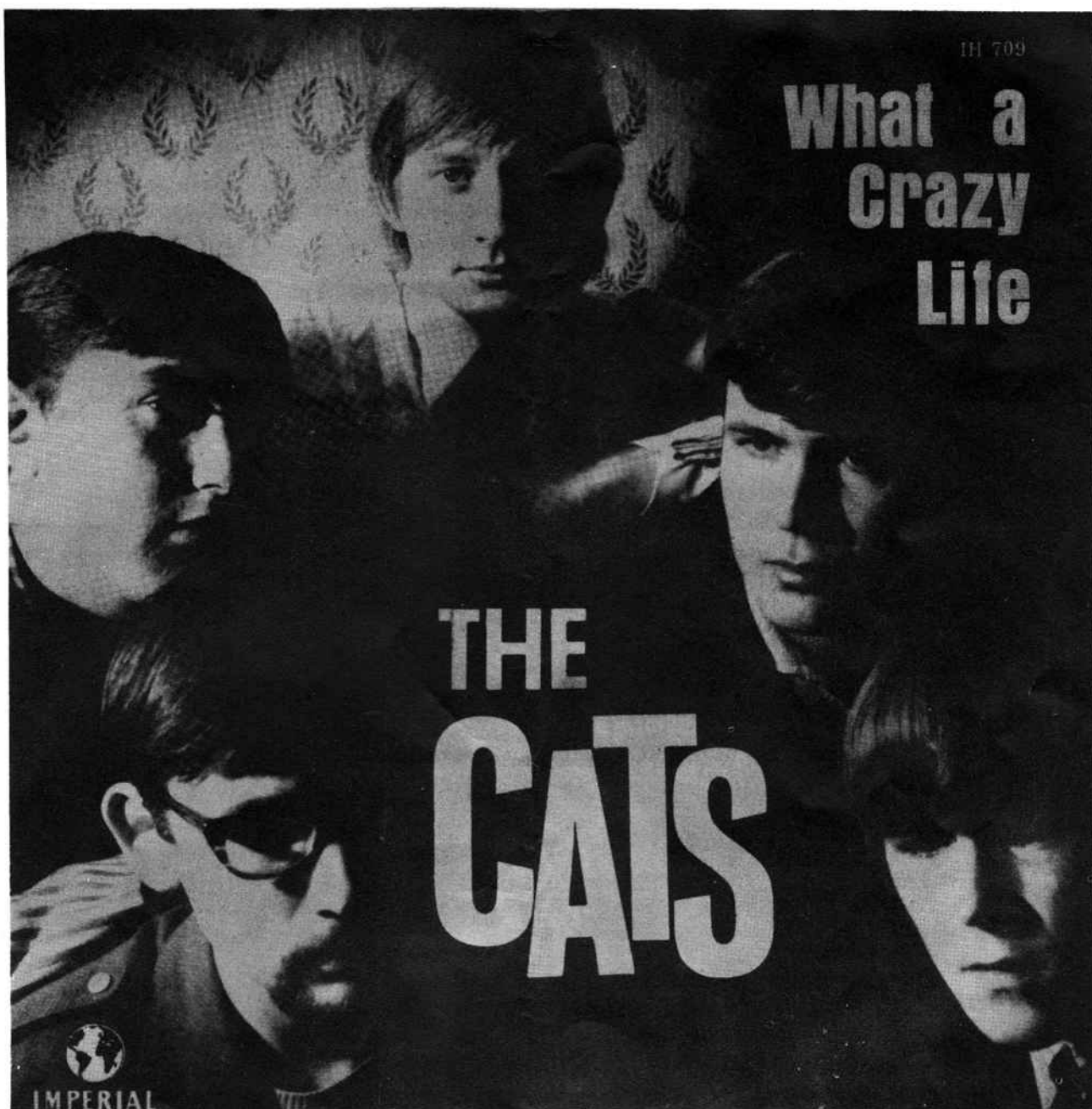
DURLAPHONE - Audio Visual Productions
Amsterdam - 24.33.81 - 24.37.81
O.Z. Voorburgwal 200

Zij komen uit Volendam: The Cats!!
Een close harmony groep die kan wedijveren met welk ander gelijksoortig ensemble dan ook.
Deze opzienbarende groep bestaat in zijn huidige formatie sinds september 1964. Hij ontleent zijn naam, THE CATS, aan de bijnaam van de eerste solo-zanger Cees Veerman: de Poes, die U rechts op onze frontfoto ziet staan.
Nu nog enige bijzonderheden over de samenstelling van The Cats:
Jaap Schilder (Koster II) 22 jaar, ritme-gitar.
Arnold Mühren (de Prof) 21 jaar, bas-gitar.
Theo Klouwen (Schuimpje) 17 jaar, drums.
Cees Veerman (Poes) 21 jaar, solo-zanger.
Ja, dat zijn ze... THE CATS... vijf jonge mannen vol muziek en geestdrift, lyer en ernst...
En met deze eigenschappen kunnen zij een repertoire opbouwen, dat de basis kan vormen voor een grote toekomst.

Ben Levi.

DURLAPHONE M 53105
GOOD-BYE MY LOVE (Hamilton - Savoy)
Juke-Box (Russell - Medley)
"THE CATS"
(If I didn't have a dime to play the juke-box)

WHAT A CRAZY LIFE

Listen to my story
 And you'll see hé hé hé
 And don't let the bad world trouble me hé hé
 What a crazy life I'm livin' hé
 Don't get time to wear a frown
 Always laughing, never crying
 Nothing ever gets me down
 Listen to my story
 And you'll see hé hé hé
 And don't let the bad world trouble me hé hé
 What a crazy life I'm livin' hé
 Yesterday my girl left town
 She'll be back before the week's out
 But she won't find me around

She thought I would cry
 When she said goodbye
 That couldn't happen to me
 I won't loose my mind
 'Cause I'm just not the kind
 There's plenty more fishes in the sea
 What a crazy life I'm livin'
 Worries just don't bother me
 Keep on smiling through the bad times
 This is my philosophy

Herhaling 2e couplet

Hierboven de tekst en de hoes van 'What a crazy life'

Hiernaast boven: Een plaatje geschoten tijdens de deelname van The Cats aan een talentenjacht waaruit hun eerste platencontract voortkwam. Zoals je op het drumstel kunt zien, heetten ze toen nog The Blue Cats. Theo Klouwer maakte toen nog géén deel uit van de groep. (Foto afgegaan door Arnold).
Beneden: Dit stukje verscheen destijds in het weekblad Kink, toen The Cats van Durlaphone naar Bovema overgingen (31 december 1966).

nig opvallende, niet zo erg goed opgenomen singles. Toen besloot manager Jan 'Tuf' Buys over te stappen naar een andere platenmaatschappij. Hij koos Bovema in Heemstede en kwam daar in een 'echte' platenstudio terecht. Al gauw werd de vierde single, ditmaal op het Imperial-label, uitgebracht: 'What a crazy life'/'Hopeless try' (IH-709). Het werd de eerste hit van The Cats en na hun tv-debuut in Moef Ga Ga op 28 januari 1967 behaalde 'What a crazy life' de veertiende plaats van de hitparade en bracht hij 16 weken in de top 40 door. Een bijzonder groot succes voor een nieuwe groep! De populariteit bleef gestaag doorgroeien: eerst alleen in Noord-Holland, maar dan langzamerhand, dank zij een goed reper-

ZIE PAGINA 19

CATS: Bovema heeft contacten - Durlager niet

De Volendamse 'Cats' -- niet gekleed zoals het VVV graag zou zien -- zijn weer terug. Na een tijdje in de ijskast van platenkabouters Durlager gezeten te hebben, wipten ze over naar Bovema. Zegt manager/tegeltzetter Jan Buis (26): 'Dat Almadisc was wel aardig, maar kwalitatief leken onze platen nergens op. Daar komt nog bij, dat Durlager helemaal geen connecties had bij radio en televisie. Dit alles hebben we nu gevonden bij Bovema'.

De niet op 1e Kerst-, Paas- en Pinksterdag werkende 'Cats' kregen opeens prachtige kansen bij Bovema. Er werd een fors orkest de studio binnengehaald en met behulp van de technische middelen, kwam 'What a crazy life I live in' tot stand. Manager Jan Buis glundert bij het vernemen, dat de plaat de top veertig heeft bereikt: 'Nu gaan de 'Cats' weer beter in de markt liggen, niet alleen in Noord-Holland maar in heel het land'. Voegt Bovema-vip Roel Kruyse eraan toe: 'De plaat wordt geweldig gevraagd, zelfs het oosten besteld hem met tien stuks tegelijk'.

Het ziet er naar uit, dat 'What a crazy life' ook op de markt zal verschijnen in Engeland en Duitsland. 'Dat is niet het belangrijkste. Nu krijgen we tenminste kansen in Nederland. In januari komen we in ieder geval voor de televisie in 'Moef Ga Ga' of 'Wauw'.

WITHOUT YOUR LOVE

Ev'ry night when the rain is falling
A million raindrops keep on calling your name
It's every night the same.

Ev'ry day, I see lovers walking
I know they're talking
'Cause we were talking the same
It's just a lovers game.

Babe, for me, it was more
Can't you be like before
My one and only, don't leave me lonely
Without your love.

Ev'ry night when the moon is shining
I hope to find in a silver line your name
It's every night the same.

Babe, for me, it was more
Can't you be like before
My one and only, don't leave me lonely
Without your love.

Cees Veerman

I WALK THROUGH THE FIELDS

I walk through the fields with the sun in my eyes
Barefoot I've got my shoes in my hands
I look at the sky see the bluebirds flying high
Singing songs for a love that once was mine

Then I close my eyes and see her face again
And I feel her lips on mine
By the way she kissed me the way she held me tight
She keeps on running through my mind
Keeps on running through my mind

I walk through the night don't feel the rain on my head
Don't see the faces of the people passing by
I look at the sky to find the moon way up high
To find the stars shining bright but they are not there.

Cees Veerman

Artiestenbureau „Volendam”

Potgieterstraat 11 - Haarlem

Telefoon: 023-32 38 96

MEDEWERKERS :	JAAP BUYS	02993 - 3997
	JOOP KOEKKOEK	02980 - 68787
KANTOOR :	MARTIN HARTMAN	023 - 32 38 96
	JOHN DROGTROP	023 - 32 38 96
	JAN BUYS	02993 - 4205

OSCAR BENTON BLUESBAND
THE CATS THE Q-TIPS
GLORIA ANNEMIEKE
LEFT SIDE QUASIMODO
BINTANGS SPIRIT OF
THE FOOLS SOMEDAY
GEORGE BAKER SELECTION

*THE CATS zijn u
voorgegaan in de
aanschaf van een
goede gebruikte
auto met volledige
schriftelijke
garantie bij*

*Voor olie verver-
sen, doorsmeren
en een goede
service naar*

*De benzinepompen
staan altijd voor
u klaar bij*

*Vele occasions in
alle merken,
vooral Peugeot,
bij*

AUTOHANDEL AVIA SERVICE CENTER J. DOES

**JAN GLIJNISWEG 55 — HEERHUGOWAARD
TELEFOON 02266 - 265**

Op dinsdag 23 juni kwamen de Byrds op Schiphol aan, nog onkundig van het succes dat hen boven het hoofd hing. Het optreden tijdens het Holland Pop Festival was één grote triomf, reden voor Berry Visser, George en Toosje

Knap om nog vier concerten te organiseren, twee in Amsterdam en twee in Rotterdam. C(1)atspraak woonde het afscheidskonsert op 8 juli in de Rotterdamse Doelen bij. Op 9 juli vertrokken de Byrds weer richting Verenigde Staten. Een

paar uur na hun aankomst in Nederland had Frank van Dijl, lay-out man en medewerker van C(1)atspraak, een interview met sologitarist Clarence White, dat eerder werd gepubliceerd in dagblad De Dordtenaar.

**WIJ ZIJN DE NIEUWE BYRDS,
WIJ ZIJN,
„YOU KNOW” WAT WE ZIJN**

Clarence White

Roger McGuinn

Skip Battin

Gene Parsons

„Het idee van de grote popfestivals is geweldig. We love 'em. Maar ze krijgen het geluidssysteem, het podium en alle: nooit helemaal goed. We hebben bijvoorbeeld een paar dagen geleden gespeeld op een groot festival in Frankfurt. We hadden onze eigen p.a., onze eigen versterkers bij ons en we doorstonden alle moeilijkheden om onze uitrusting mee te brengen, maar we moesten alle pluggen in een punt samenbrengen.

toen moesten de spotlights aan om ons 's avonds te kunnen zien. Steeds als de lichten aangingen, stopten onze versterkers. Dat is altijd het probleem; ze denken van tevoren niet aan dat soort problemen. En dat is nog maar een probleem; een ander is, dat de mensen zowat een kwart kilometer van het podium vandaan moeten zitten, omdat de security-guards bang zijn dat de groepen lastig gevallen zullen worden. Op die afstand van het podium kun je niet met ze communiceren.

We spelen liever in een concertzaal. Je hoeft niet alle mensen te zien, maar in elke concertzaal waar de mensen recht voor het podium gaan zitten, kun je vijf mensen vinden who dig it. En in je hoofd kun je dan gewoon voor die vijf mensen spelen. You can get turned on, you know. Omdat ze glimlachen, je kunt tenminste iemand zien. Maar op een festival, 's avonds als alle lichten op je gericht zijn, kun je er niet in komen. Je weet niet of ze van je houden of niet."

Slecht album

„Alle Byrds-albums liepen en lopen nog steeds goed hier." —Clarence White: „A'lemaa? Ik begrijp niet hoe „De Byrds & Mr Hyde" ook maar ergens een bestseller zou kunnen zijn. Het is het slechtste album dat de Byrds ooit uitgebracht hebben. De mixing is erg slecht.

Ik ben bij de groep geweest sinds ze startten. Ik heb al vier jaar met de groep platen gemaakt omdat ik altijd goede vrienden was met Chris Hillman. Ik zat niet in de Byrds, maar ik deed studiowerk voor hen. Ik besloot te stoppen met studiowerk, omdat ik in een studio niet goed kon werken. Sinds mijn tiende speel ik al voor publiek, maar in de studio had je niemand om voor te spelen, behalve een microfoon. Het gebeurde eigenlijk allemaal op het juiste ogenblik. Vier jaar geleden had ik al bij de Byrds kun-

tekst en foto's Frank van Dijl

nen komen, maar het gebeurde niet en daar ben ik blij om.

Beste

Ik geloof dat zoals het nu gedaan is het het beste is. Ik kwam bij de groep toen iedereen wegging en Roger en ik waren drie dagen maar samen. Ik kende Gene, en hij kwam bij de groep, we repeteerden en toen kwam John York, en we repeteerden ongeveer een jaar en toen kwam „Dr Byrds & Mr Hyde". Maar John, you know, he put out bad vibes, hij was jaloers op Roger. En iedereen vroeg waar is Chris Hillman, waar is Gene Clark, dat vond ik niet leuk. Ik wilde het vanaf de bodem opbouwen tot wat we nu zijn. Niemand vroeg het meer. De enige vraag die nu nog gesteld wordt is wat gebeurde er met John York. Maar over zes maanden zal niemand dat meer vragen. Want het zal onze groep zijn, het is onze groep nu.

De Byrds zijn nu live beter dan in de studio. Toen ik de Byrds voor het eerst ging zien, ging ik kijken omdat iedereen me verteld had dat ze zo slecht waren, maar ik kon het niet geloven, want ik had hun plaat. Ik ging kijken om te zien hoe slecht ze in werkelijkheid waren en ze waren zo slecht; ze waren afgrijselijk. Ze waren geweldig in de studio, maar afschuwelijk op het podium, omdat iedereen gescheiden was: iedereen was een man en in de groep zijn we allemaal samen, we werken samen, we complimenteren elkaar, we zijn goede vrienden, we're never apart. Dat maakt een betere groep.

Ik blijf bij de Byrds tot die er niet meer zijn, omdat ik geloof dat we het opgebouwd hebben tot waar ik voel dat het een deel van mij is."

„Jesus"

„Jesus is just alright" was dus een hit in Holland. Goed! Hier aksepterden ze iets dat underground is. In Amerika wordt niet over „Jesus" gesproken. Iedereen gelooft in Jezus, maar als ze een rockgroep horen zeggen „Jesus is just alright with

me" geloven ze ons niet, door „Eight miles high", ze dachten dat dat een dopesong was. We zijn oprecht; we geloven allemaal in God, we hebben allemaal onze eigen religie. We meenden het echt toen we het zongen; we deden het niet voor de grap. In de Verenigde Staten geloven ze ons niet als ze de plaats horen."

De Byrds willen geen commerciële groep zijn, omdat in de States de hitparade bestaat uit niets anders dan Tommy Roe, Paul Revere & de Raiders. Ik ken al die mensen en ik dig wat ze doen, omdat ze muziek spelen waarvan mijn dochterje van vier echt houdt. Ik geloof niet dat bubblegum-muziek, zo noemen wij het, niet deugt, maar het is gewoon voor de kinderen. De Byrds spelen het soort muziek dat uit ons komt, omdat drie van ons er al ongeveer zestien jaar inzitten.

„Heb je de versie van „Eight miles high" gehoord van de Golden Earring?" CW: „Ik heb iemand „Eight miles high" horen doen, maar ik weet niet wie het was, een paar maanden geleden."

„De Golden Earring maakte een album met een versie van zeventien minuten van „Eight miles high"? CW: „Do they jam?"

„Kidding"

Oh no Oh no Do they improvise?" „Ja, ieder speelt solo's en er wordt alleen in het begin en aan het einde gezongen. De rest is instrumentaal. Het klinkt eigenlijk helemaal niet als „Eight miles high". „CW: „No no! Ha ha, ik hoop van niet. Are you kidding me?" „Nee, het is echt waar." CW: „Dat wordt een hele kant van ons nieuwe live-album. Het wordt negentien minuten „Eight miles high". Hoe heet die Nederlandse groep?" „Golden Earring. Ze zijn twee keer in de Verenigde Staten geweest. Misschien heb je weleens van ze gehoord." CW: „De Golden Earring. Als zij in de Verenigde Staten geweest zijn, hebben ze ons „Eight miles high" waarschijnlijk zien doen. Wij doen het al langer dan een jaar. Waarschijnlijk hebben ze ons gezien, of misschien zijn ze er zomaar mee begonnen en hebben ze het opgebouwd. Wij hebben het ook opgebouwd. Eerst deden we „Eight miles high" gedurende vijf minuten en plotseling gingen we door tot tien minuten en toen werd het twintig minuten. We groeiden er echt in. Niemand wilde met spelen ophouden. En zo groeide het uit tot negentien minuten en dat

is een hele kant van ons nieuwe live-album"

Met Dylan

„Er werd verteld dat de Byrds een album met Bob Dylan gemaakt hebben?" CW: „Het ging niet door. Bijna was het wel doorgegaan, maar het was allemaal een beetje verward. Bob Johnston, Dylan's producer, heeft ons niet opgebeld toen we in New York waren, bezig met dat live-album, dat we met Dylan op moesten nemen. We zouden vertrekken op maandagmorgen, niemand vertelde ons dat we verondersteld werden 's maandagsmiddags op te nemen, om 1 uur. Dan zouden de opnamen beginnen. Om 12 uur werden we opgebeld en ze zeiden: zorg dat je er bent, want we gaan een album opnemen met Bob Dylan."

We respecteren Bob Dylan allemaal, maar we voelen er niets voor om naar CBS, Bob Dylan of wie dan ook toe te rennen. Ze hadden ons minstens een week van te voren moeten inlichten. We wilden wel opnemen, we waren er opgewonden van, maar ze liepen het ons niet op tijd weten. Want Gene Parsons en ik zaten om 10 uur 's morgens in een vliegtuig naar Los Angeles. We hadden om kunnen keren naar New York terug kunnen gaan, maar ik zie niet in waarom we dat voor wie dan ook zouden doen. Ik geloof niet dat er een kans is, dat we later nog eens een album met Bob Dylan opnemen, omdat er een hoop moeilijkheden ontstonden tussen Roger en Bob Johnston. Want Bob zei: we hebben je heus niet nodig, er zijn hier alle soorten goede musici in New York. We kunnen iedereen krijgen om dit te doen dus zei Roger: fine, zie dat je iedereen krijgt."

Nog meer

Later hoorden we nog meer. Bob Dylan wilde de Byrds, maar het was slechts een manier om me in de studio te krijgen met mijn speciale gitaar. Hij wilde mij een groot gedeelte van het album laten doen. Hij wilde niet alleen mij vragen en niet de anderen. Hij wilde Roger voor de beïnvloeding van de muziek, om het een beetje meer Byrds te laten worden. En de andere jongens wilde hij omdat ze goed zijn, zowel in de studio als op het podium. Bob Dylan wilde gewoon een goede groep. Maar waarom zou Bob Dylan of wie dan ook verwachten dat we studio-musici voor hem zouden zijn? Het was geen album door

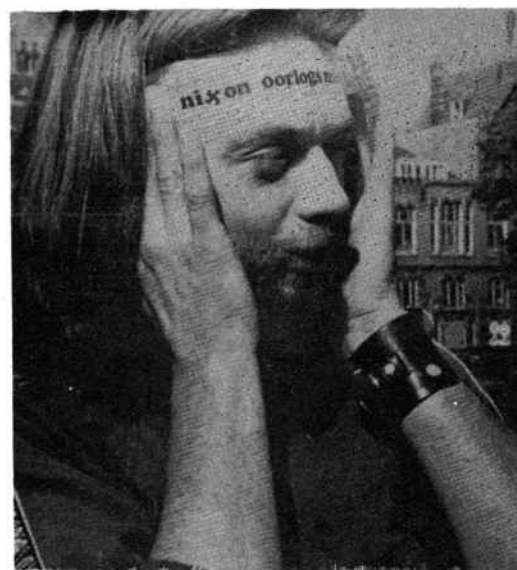
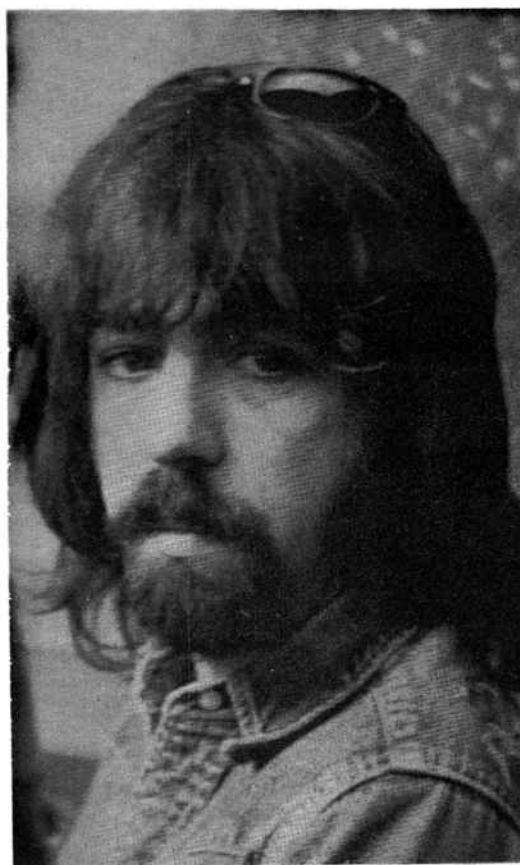

Foto boven: Clarence White - we're never apart; foto onder: Skip Battin - Nixon oorlogsmisdadiger.

Bob Dylan & de Byrds, maar een gewoon Bob Dylan-album, met ons als studio-musici. Bob Dylan & de Byrds: zo had het moeten zijn. Wij eisten niet Byrds & Bob Dylan, zolang het maar Bob Dylan & de Byrds 'n gewoon Bob Dylan-album, no man! Je hebt Bob Dylan verkeerd begrepen. Want Roger had

Omslagfoto: CEES VEERMAN.

Zanger/sologitarist van The Cats is Cees 'Poessie' Veerman, die op 6 oktober 1943 het levenslicht aanschouwde. Cees en Piet wisselen elkaar af als zanger en als sologitarist. Cees staat al vanaf zijn 14de jaar op de planken. Hij vindt zelf dat hij het talent van zijn moeder heeft, maar anderen zeggen dat hij het van zijn vader heeft, die in het Volendamse fanfarecorps meespeelt. Cees heeft zeven broers en twee zusters; hij is de vijfde in het gezin. Zijn jongere broer Martin heeft zijn talenten ontplooid als drummer, terwijl Left Side-zanger Harmen eveneens een broer van Cees is. Voordat The Cats beroeps werden was hij administrateur-boekhouder. Hij houdt erg veel van voetballen, wat hij dan ook veel gedaan heeft. Daarnaast heeft de ruimtevaart zijn grote aandacht. Cees is de componist van verschillende b-kanten. De bekendste zijn: 'Remember the good times', 'I gotta know what's going on' en 'Without your love'. Vooral deze laatste is een internationaal succes gebleken. In tegenstelling tot Piet is Cees helemaal geen soulliefhebber. Zijn smaak gaat uit naar west coast en underground. Hij heeft o.a. platen van Country Joe & de Fish, Buffalo Springfield, Edens Children, Savoy Brown en The Lewis & Clark Expedition, waar van de Cats ook een aantal nummers op hun repertoire hebben staan.

In het volgende nummer: Arnold Mühren.
Foto Cees Veerman:
Janosh Barendsen, Bovenema.

Wim van Antwerpen tekent de Cats

Hiernaast zie je de getekende portretten van de Cats, getekend door Wim van Antwerpen uit 's-Graven-deel. In werkelijkheid zijn de portretten nog veel mooier dan op nevenstaande reproductie, je zou haast zweren dat het een foto was. Het meisje tussen de vijf Volendammers is de 16-jarige Annie Tuk, ook uit 's-Gravendeel, die lid is van de fanclub sinds de plaat 'Lea'. Annie zie je nog eens op de onderste foto, waarop ze met het 'Cats portrait' poseert.

Wie daar zin in heeft, kan zich door Wim laten tekenen tussen zijn/haar favorieten de Cats. Het kost je f 12,50; dat lijkt een flink bedrag maar over één tekening (dat zijn dus de vijf portretten van de Cats plus het portret van een Catslanner/ster) doet Wim ongeveer een week. Daarom kan het ook wel een poosje duren voordat je portret klaar is.

Wat moet je doen om je tussen de Cats te laten vereeuwigen? Doe één of een paar (verschillende) recente pasfoto's in een envelop, zet op de achterkant van de foto's duidelijk je naam en adres; sluit ook een postzegel bij van 25 cent en stuur alles naar Barnaby Produktions, t.a.v. Wim van Antwerpen, Postbus 345 in Dordrecht. Je krijgt dan thuisgestuurd een aksept-girokaart waarmee je op het postkantoor f 12,50 kunt storten. Zodra dit geld binnen is begint Wim aan je portret. Niet boos worden als het een beetje lang duurt!
Foto's: Frank van Diji

Dit is de twintigjarige K.J. VAN DER STEEN, Scheldestraat 58, Utrecht, die graag kennis zou willen maken met een leuke Catsfan van plm. 18 jaar uit Utrecht of omgeving. Brieven graag met foto!

ANJA RIDDER, Herengracht 44 I, Den Haag, zou graag met een jongen die Catsfan is willen corresponderen. Anja heeft kort donkerblond haar en groene ogen. Ze is 18 jaar en haar hobby's zijn: zwemmen, dansen en af en toe lekker gek doen. Ze vroeg of wij haar konden helpen aan een correspondentievriend, die modern is en 19 jaar of ouder moet zijn! Wie schrijft haar eens een briefje?

TH. VEEKEN, Houwert 66, Gem. Nibbixwoud en TH. KOSTER, Zesstedenweg 266, Grootebroek, Noord-Holland, zijn twee grote, meereizende Catsfans. Ze zoeken vrouwelijke correspondentie, het geeft niet waarvandaan als het maar grote Catsfans zijn. Brieven (met pasfoto) aan genoemde adressen.

VERVOLG PAGINA 9: toire, voortreffelijk stemmenmateriaal en een niet te onderschatten plugging bij

Oude nummers waarin de eerste drie delen van de Catsstory werden gepubliceerd, zijn niet meer leverbaar. Belangstellenden voor een uitgebreide biografie van The Cats kunnen die bij ons aanvragen. Wil je dan wel een postzegel bijsluiten?

VERVOLG PAGINA 17:

BYRDS

met Bob Dylan gesproken: hij heeft op de band opgenomen dat 't een Bob Dylan & de Byrds-album zou worden. Het was een truc; ik vind het vervelend om het te zeggen, maar ik geloof dat het een truc was van Bob Johnston, omdat hij op de laatste dag zei: Oh no, dit is een Dylan-album. Wacht even! Wij hebben geen tijd om studiomusici te zijn. We willen al onze tijd in de Byrds stoppen.'

Over niet al te lange tijd verschijnt het nieuwe album van de Byrds: een dubbelalbum, dat voorlopig nog geen titel heeft. De ene plaat van het album wordt in de studio opgenomen, de andere plaat is al klaar en is live opgenomen op twee verschillende lokaties in New York. Een hele kant van de live-plaat wordt gevuld door een negentien minuten durende versie van 'Eight miles high'.

radio en televisie kreeg de groep landelijke bekendheid, en de naam The Cats betekende opeens iets in ons hitwezen. Er werd zelfs al heel gauw een naam bedacht voor de muziek van The Cats, want ex-DJ van Radio Veronica Joost de Draayer noemde het 'palingsound' en dat is een predicaat waar The Cats nu nog vaak mee 'gehandicapt' zijn.

WORDT VERVOLGD

Opmars van de Cats in Duitsland

Na de Nederlandse, Belgische en Surinaamse beginnen nu ook de Duitse tieners The Cats steeds meer te waarderen. Van elke Cats-single worden er weer meer verkocht dan van de voorgaande en dat is ook te danken aan TV-optredens van The Cats voor de Duitse TV. Van 'Why' gingen er + 3000 over de toonbank, van 'Scarlet ribbons' 9300 en van 'Marian' al 18.000! De platen van The Cats worden in Duitsland uitgebracht op het Columbia-label, en op dat label verscheen ook al een verzamelplaatje onder de titel 'The Cats' best' (zie ook de brief van J. den Hollander Jr. op pagina 2). Een zelfde soort plaat als hier 'Cats portrait', maar dan met enkele andere nummers. Een keer of vier hebben The Cats nu al opgetreden in het Duitse popprogramma 'Music für junge Leute', wat door het 2e Deutsche Fernsehen in Berlijn wordt opgenomen. Met de producer van dit programma zijn de Cats al de beste vrienden! We hopen dat de Cats over een tijdje in Duitsland even populair zijn als de Duitse topgroep de Lords.

GOUD!

Op vrijdagavond 19 juni kregen The Cats tijdens de directe tv-uitzending 'Zomercarroussel 1970' vanuit het Casino in Knokke uit handen van talenwonder Jan Theys een gouden langspeelplaat voor 'Colour us gold'. Van 'Colour us gold' zijn maar liefst 75.000 (vijfenzeventig-duizend) exemplaren verkocht! Dit is de tweede gouden LP voor The Cats.

Phonogram

Onlangs verscheen bij platenmaatschappij Phonogram een leuk boekje, waarin 'alles' over platen, labels, geschiedenis, opnemen enz. staat. Deze grote platenmaatschappij krijgt dagelijks brieven met vragen als: Hoe wordt een plaat gemaakt? Ik moet een scriptie schrijven over de grammofoon - weet u iets over haar geschiedenis? Ik ga een lezing houden voor de buurtvereniging - wilt u mij even wat gegevens over de platenindustrie sturen? Op al die vragen geeft dit boekje antwoord. Het is rond en heeft het formaat van een langspelerlabel. Het voert je kris-kras door de boeiende, kleurrijke platenwereld waarin jullie en wij leven - van Edison tot Phonogram, van wasrollen tot curieuze labels. Iedereen kan het aanvragen bij Phonogram, afd. Pers en Public Relations, Drentestraat 11, Amsterdam-Buitenveldert. Gratis! Een boekje over een fascinerende wereld, die draait en draait en draait... om een gat!

Denk je nog eens aan de Cats top-50? Zie het juli-nummer.

DE MINIROK BLIJFT!

De Engelse mannen (en vrouwen!) kunnen rustig gaan slapen. Zij hoeven 's nachts niet langer meer te liggen tobben over de vraag, of de minirok zal verdwijnen of niet. Want volgens de uitslag van een opinieonderzoek dat in de „Evening Standard“ is gepubliceerd, zullen de meisjes óók in de toekomst de zoom van hun rokjes tot hun dijen optrekken, na een jaar geflirt te hebben met de tot hun enkels reikende „maxi“.

Zes van de tien vrouwen hebben te kennen gegeven de mini's veel aardiger te vinden dan „maxi“.

Ze hebben bovendien met hun hand op hun hart verzekerd óók in 1970 de mini's te zullen handhaven. Zelfs de meerderheid van de dames boven de 65 heeft zich ten gunste van de mini uitgesproken.

En de heren der schepping? Van elke tien mannen hebben er zeven de ondervragers laten weten dat „maxi“ voor hen echt niet hoeft. Heel diplomatiek zeiden ze de minirok „onpraktisch“ te vinden. Net alsof ze er grijze haren van zouden krijgen als de vrouwen er onpraktisch zouden blijven. Maar ja, je moet je me-

ning nu eenmaal op een charmante manier motiveren.

Wat de mening van de meisjes betreft, zij wonden er echt geen doekjes om. Van elke tien meisjes bleken er acht te zijn die het met de heren eens waren. Ze hebben zich niet in de kaart laten kijken „waarom“ ze het precies zo eens waren. Maar we nemen aan dat de tieners de maxi wel interessant vonden, maar de mini uiteindelijk toch „gewoon goed“. En ze zouden hun mening óók hebben doorgedreven als alle 18-plussers er protest tegen hadden aangetekend.

SEPTEMBER

Zo zagen de Maskers er vroeger uit. Bas-gitarist Hans de Hont (links zittend) doet in September niet meer mee.

Jan de Hont, Ador Otting en Frans Smit zijn de namen die de Popliehebbers Van Het Eerste Uur (in die tijd teenagers genoemd) het water in de mond doen komen. Jan, Ador en Frans maakten deel uit van de Amsterdamse groep De Makers die (afgezien van de medewerking van ene ZZ) door velen werd beschouwd als wat in die tijd „het bittere einde” heette. Vooral door vele Nederlandse popgroepen werden De Maskers, vooral instrumentaal, als het grote voorbeeld gezien. Maar de zang (afgezien alweer van ene ZZ, die eigenlijk BB heette) was bij De Maskers het grote probleem, het grote zorgkind. Vandaar dat De Maskers nooit die hoge toppositie hebben ingenomen, die ze muzikaal verdienden. Toch is de groep, vooral door hun uitstekende bühne-act een tijdlang Nederlands-Méest-Werkende-Groep geweest. Totdat hun eigen scene zo'n anderhalf jaar geleden opeens ineenstortte: exit De Maskers.

Jan, Ador en Frans (alle drie beroepsmusikanten) schnabbelden links en rechts bij vele groepen, totdat ze op een gegeven moment ergens in een club ene Wim de Vries hoorden zingen. „Die jongen hadden we vroeger moeten hebben”, schoot het door hen heen. „Waarom beginnen we niet iets met die jongen”, was de volgende gedachte. Begin 1970 begonnen ze dan ook inderdaad met die jongen: SEPTEMBER was geboren. Na een paar maanden repeteren in een boerderij in Purmerend, besloot SEPTEMBER in juni te starten met optredens in het land. Al eerder waren in de Bovema-studio in Heemstede opnamen gemaakt voor eventuele platen. Op de Hey June-sampler (zie deze krant) hun eigen nummer Little Sister, dat ook op single is uitgekomen.

„Wat is bij benadering jullie muzikale richting?”

Jan de Hont: „Een vrij agressieve, zou je kunnen zeggen. Ons repertoire bestaat gedeeltelijk uit bestaande nummers, die we gearrangeerd hebben op de wijze waarop we onze eigen nummers hebben gemaakt: heel straight en tamelijk fel.”

„Invloeden?”

Jan de Hont: „Wat groepen betreft The Nice en Led Zeppelin, maar vooral The Nice. We hebben die jongens en vooral Keith Emerson al vele jaren geleden aan het werk gezien in Londen... niet te geloven.”

„Plannen?”

Jan de Hont: „Veel werken, hetgeen gelukkig geen probleem is, omdat we al veel boekingen hebben. Deze zomer bijvoorbeeld in Zweden en Frankrijk. En verder hard werken aan onze LP, die naar wij en producer Tim Griek hopen in het najaar van 1970 gaat uitkomen. En natuurlijk afwachten hoe de single loopt.”

foto: Gert Struyk RIK ZAAL

„Er valt weinig meer bij mij te halen”

ERVARING MAAKTE WALLY TAX WIJZER

Wally Tax, eens de meest gevierde popster in het Nederlandse hitwezen, is door ervaring wijzer geworden. Daar komt zijn redenatie ongeveer op neer, wanneer hem wordt gevraagd of het nu geen beroerd gevoel is, om op een gegeven moment tot de ontdekking te komen dat je eruit ligt bij je fans.

Wally Tax, pas 21 jaar oud, schudt eens met zijn hoofd als hij terugdenkt aan de rage van een paar jaar geleden rond zijn groep de Outsiders. Na een mislukte maar desondanks enige tijd zeer succesvolle solocarrière (de Outsiders waren toen al op de fles) staat hij weer met beide benen op de grond en probeert hij met zijn nieuwe groep Tax Free terug te komen.

Niet omdat Wally Tax nu zo nodig weer vaste klant wil worden van de top veertig, maar omdat hij wil bewijzen dat zijn muzikale talenten voldoende zijn om opnieuw tot een begrip te worden in het hippe wereldje. Hij heeft een trio gevormd, waarvan het optreden duidelijk verschilt van de podiumprestaties van de gemiddelde Nederlandse popgroep. Het repertoire is zelf geschreven en dat betekent dat de melancholieke geaard-

Dé topgroep van weleer, de Outsiders. Van links naar rechts: Appie Rammers (speelt nu bas in CCC Folk & Blues), Tom Krabbeman, Wally Tax, Ronny Splinter (nu computerprogrammeur) en Leendert Buzz. Foto boven: Tax Free. Van links naar rechts: Leendert Buzz, Wally Tax en Jode Purpora - „we zijn van plan om in Amerika een LP op te gaan nemen.”

heid van Wally Tax in de door hem geschreven nummers vaak naar voren komt. Een goed tegenwicht voor het fellere aandeel in het repertoire van de hand van gitarist Jode Purpora. Derde man is ex-Outsider Leendert Buzz, drummer.

De basisinformatie van de groep bestaat uit drie man, te weten Wally Tax (zang, gitaar, mondorgel, dwarsfluit, orgel), Jode Purpora (zang, gitaar, piano, orgel) en Buzz (drums en tabla). Als vierde man (hij speelt ongeveer één-

AANVAL

De aanval van Bovema op de buitenlandse markt begint steeds agressiever te worden, en... niet zonder succes. „Marian” van de Cats wordt op het Rare Earth-label uitgebracht; Rare Earth is een sublabel van Tamla/Motown. Onlangs zagen we een hele pagina advertentie in Cash Box met „Marian”: „A smoking Dutch master about a smoldering Dutch maid. Get ablaze by the Cats, Holland's number one group. „Marian” burnt up the European charts for seventeen weeks and still is flaming. She'll melt your turntable and light up your switchboard. Abestos anyone?” Ook de elpee „Cats' portrait” zal op dit label worden uitgebracht.

De platen „Marian” en „Cats portrait” worden ook uitgebracht in Brazilië, Spanje, Portugal, Argentinië, Venezuela, Italië, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Zwitserland, Oostenrijk, Israël en België.

De nieuwe single van BZN heet „This way I feel”. Een nieuwe topschijf uit Volendam! Op Polydor, een heuse stereo-single nog wel!

derde van het repertoire mee) is David Oliphant, sologitaar. Verder wordt de show van Tax Free visueel ondersteund door de Amsterdamse graficus/schilder/ontwerper/cineast Jean-Paul Vroom. Hij doet dit door middel van montages van twee films, te draaien achter de groep. De films die hij draait zijn hoofdzakelijk reportages en instructiefilms, beslist geen speelfilms dus. Dit omdat - zoals hij zegt - speelfilms al eens geïnterpreteerd zijn - hij wil alleen de echte, waar gebeurde reportages, dit om aan de toeschouwer duidelijk te maken, dat op het moment, dat hij (de toeschouwer) naar Tax Free zit te luisteren, er elders op de wereld toestanden voorkomen, zoals achter de groep zichtbaar is via de film.

Wat verwacht Wally Tax van Tax Free? „Zien dat de hele zaak aanslaat en dan misschien weer een beetje verdienen. Wat we op het podium doen is muzikaal verantwoord. De dolle toestanden die ik met de Outsiders heb meegemaakt zullen daarom niet meer terugkomen.” Inlichtingen: Laan van Arenstein 39, Oegstgeest.

ELPEES

PROCOL HARUM PORTRAIT

Sinds 'A whiter shad of pale' en 'Homburg' hebben we eigenlijk niet zo erg veel meer van de groep Procol Harum gehoord, maar op het laatste Grand Gala waren ze er. We waren blij dat ze er waren, want het is - zoals platenmaatschappij Bovema schrijft in de hoes van Procol Harum Portrait - een van de beste groepen van het moment. Deze LP werd door Bovema uitgebracht ter gelegenheid van het Grand Gala, in dezelfde serie als Cats' Portrait. Een erg fijn nummer is 'Wish me well', maar ook 'Long gone geek' is niet mis. Bekende nummers op deze plaat zijn 'Homburg', 'A solty dog' en 'Shine on brightly'. In de goedkope prijsklasse is dit een plaat die beslist niet in je collectie mag ontbreken.

JOSÉ FELICIANO: 10 TO 23

Dé ster van het laatste Grand Gala was ongetwijfeld José Feliciano, die vooral met 'Hey Jude' zo'n onvergetelijke indruk achterliet. José heeft al een respectabel aantal LP's op zijn naam staan, maar 10 to 23 is een van zijn nieuwste albums. De plaat opent met 'Amor jibaro', een authentieke opname van de blinde zanger, toen hij 10 jaar was. Verder staan op deze plaat een paar Beatles composities zoals 'She's a woman', 'Lady madonna', 'Rain' en natuurlijk het succesnummer 'Hey Jude'. Verder het nummer dat o.a. door de Rolling Stones bekend werd, 'Little red rooster'. José is gewoon een rasartiest, wat erg duidelijk blijkt in 'The windmills of your mind'. 10 to 23: een geweldige plaat van een groot artiest! Een grote fan van José Feliciano is o.a. Theo Klouwer van de Cats, die diverse elpees van de gevierde zanger heeft.

ELVIS PRESLEY: LET'S BE FRIENDS

Het enige goede nummer van de goedkope Elvis Presley-elpee 'Let's be friends' is het nummer waarmee de plaat opent: 'Stay away Joe'. Voor de rest zijn het juist de nummers waarin een suikerzoete Elvis zingt, die ons nu eenmaal niet zo boeit als de onvergetelijke Elvis Presley van het al even onvergetelijke 'Jailhouse rock'. Let op het nieuwe live-album!

FOOLS

Cats, Left Side, BZN, groepen, die allemaal uit Volendam komen en platen maken, worden nu gevolgd door The Fools. Enige tijd geleden verscheen hun eerste single 'Where is the day', een eigen compositie. Dit singletje deed niet zo erg veel in de hitparade. Maar nu is er een nieuwe plaat uitgebracht, waarvan men meer verwachtingen heeft.

De Fools bestaan nu ongeveer twee jaar en spelen door geheel Noord-Holland en natuurlijk ook wel daarbuiten.

Een half jaar geleden werd er een fanclub van de Fools opgericht (Ambachtsdijk 17, Oudkarspel). In december verscheen het eerste fanblad, wat een groot succes was. Er zullen per jaar zes fanbladen verschijnen, en er zullen zeven fanavonden worden georganiseerd. Fans hebben op vertoon van hun lidmaatschapskaart een reductie op de toegangsprijs. De Fools Fanclub heeft al 250 leden.

Het begin van de Fools was zoals van zoveel groepen: spe-

len op afgedankte gitaren, versterkt via een ouwe radio. In die tijd werd H.M. Schilder hun manager en onder zijn leiding zijn de Fools uitgegroeid tot een populaire band.

Sologitarist is Jack Jozufh, 19 jaar. Hij is al lid van de groep sinds de oprichting. Jack houdt van 'heerlijk lang' slapen. Organist en slaggitarist is de 20-jarige Pete Jozufh. Hij is het laatste Fool geworden. Zijn hart gaat uit naar snelle auto's; zelf rijdt ie in een 'Eend'. De jongste van het stel is Jack Taaye (18), basgitarist. Hij weet ook wel raad met een dwarsfluit. Jack vindt Jethro Tull het einde. Pollie, de 20-jarige zanger, kun je vaak vinden in de Smederij-bar in Volendam, waar hij graag een potje bier drinkt. Zijn favoriete groep is de Kees Bokky Selection. Ten slotte Epje, de van heerlijk eten, meisjes en snelle auto's houdende drummer.

Dana Fanclub Lieve Dana, die met 'All kinds of everything' op overtuigende wijze het songfestival won, heeft ook in ons landje al een fanclub. Oude Meerhof 7, Amsterdam.

foto's: A. de Groot

Nogmaals: Cats op Grand Gala

Een paar dagen nadat ons meinummer naar de drukkerij was, ontvingen we enkele foto's van The Cats op het Grand Gala du Disque, vanaf de tv gemaakt door A. de Groot uit Amsterdam. Ofschoon het Grand Gala alweer een tijdje achter ons ligt, willen we jullie deze foto's niet onthouden.

